

השור הוא שלו, והלוקח מקבל את כספו בחזרה. [ביאור זה במשנה הוא לדעת רבי יוחנן בגמרא].

גמרא:

תנא: אם לא הודיעו המוכר כלום ללוקח בארבעה פרקים האמורים – הולך הלוקח ושוחרט היום, ואינו נמנע, שאין לו לחשוש שמא הוא עובר על "אותו ואת בנו" (115).

שנינו במשנה: **אמר רבי יהודה אימתי . . .** ומודה רבי יהודה במוכר את האם לחתן ואת הבת לכלה.

והוינן בה: למה לי למיתני "את האם לחתן ואת הבת לכלה" דוקא בסדר הזה, והרי הוא הדין אם מכר אם לחתן ובת לכלה, ועדיף לומר ש"מכר אחת לחתן ואחת לכלה?"

ומתרינין: מילתא אנב אורחיה קמשמע לן מתניתין, דאורח ארעא למטרח בי התנא טפי מבי בלתיא. שהחתן עושה סעודה יותר גדולה מהכלה, לפיכך הוא קונה את האם, הגדולה. והכלה קונה את הבת, הקטנה.

שנינו במשנה: **בארבעה פרקים אלו** משחיטין את הטבח בעל כרחו.

והוינן בה: **והא לא משך הלוקח את הבהמה,**

ולא נקנתה לו, ולמה כופין את הטבח לשחוט?

ומתרינין: **אמר רב הונא אמר רב:** המשנה עוסקת כשמשך הלוקח את הבהמה.

ומקשינין: **אי הכי, אימא סיפא** דמתניתין: **"אבל בשאר ימות השנה אינו כן, לפיכך אם מת – מת למוכר"**. ואם כדברך הרי יקשה, והא משך הלוקח ואם כן אף בשאר ימות השנה קנה, ומדוע אין כופין את הטבח לשחוט?

ומתרינין: **אמר רבי שמואל בר רב יצחק:** לעולם המשנה עוסקת באופן שלא משך הלוקח. ובגון שזיכה לו המוכר ללוקח על ידי אדם אחר. שהמוכר מסר את השור לאדם אחד שלא בפני הלוקח ושלא בידיעתו, על מנת שאותו אדם יעשה בשור מעשה קנין, ויזכה עבור הלוקח בשר בשווי דינר מהשור.

ולכן, בארבעה פרקים אלו, דוכות הוא לו ללוקח שיהא לו בשר לסעודת החג. אמרינן: זכין לאדם שלא בפניו. וקנה הלוקח את הבשר שפלוגי זכה עבורו. אבל בשאר ימות השנה, דחוב הוא לו ללוקח קנית הבשר, מחמת ההוצאה הכרוכה בדבר, אמרינן: אין חבין לאדם אלא בפניו! וכיון שהקניה נעשתה שלא בפני הלוקח, לפיכך לא קנה כלום (116).

הוכיח הרשב"א שאילו היה מקום לחשוש לא היה הגוי נאמן כי אין עדות לגוי, ואפילו אם נאמן במסיח לפי תומו, הרי היה ראוי שאין לוקחין מהן אלא אם מסל"ת.

116. המחנה אפרים [זכיה ו] הקשה שהרי

המשנה "פורים", ורק בער"ה הרבו לסימנא טבא וכן בערב יו"כ [ולא משום שמחת יו"ט].

115. הרא"ש הביא שרב אחאי כתב שאם המוכר הוא אי צריך לחשוש שמא מכר אמה לשחיטה, ונחלק עליו כי אינו שכיח וכנ"ל, וכן